

An open green suitcase with a white geometric pattern is shown. Inside, a blue shirt with white polka dots is crumpled. To the right of the suitcase, a pair of red high-heeled shoes with white polka dots and bows is visible. The background is a wall with light green floral wallpaper.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

ΤΑΝΑ FRENCH

Ο ΤΟΠΟΣ
ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΚΑΛΛΙΟΝΤΖΗ

Το πιο σημαντικό πράγμα που θα έπρεπε να ξέρει κάθε άντρας είναι για τι θ' άξιζε να δώσει και τη ζωή του, μου είπε κάποτε ο πατέρας μου. «Αν δεν το ξέρεις αυτό» είχε πει «τι είσαι; Τίποτα. Δεν λογαριάζεσαι για άντρας, πάει και τελείωσε». Εγώ τότε ήμουν δεκατριών κι εκείνος είχε πει τουλάχιστον τα τρία τέταρτα από ένα μπουκάλι ουίσκι Jameson, αλλά, εδώ που τα λέμε, μια χαρά τα έλεγε. Απ' όσο μπορώ να θυμηθώ, εκείνος ήταν πρόθυμος να δώσει και τη ζωή του: πρώτον, για την Ιρλανδία, δεύτερον, για τη μάνα του, που είχε πεθάνει εδώ και δέκα χρόνια, και, τρίτον, για να καθάριζε εκείνη τη σκύλα, τη Μάγκι Θάτσερ.

Έτσι, σε κάθε στιγμή της ζωής μου από εκείνη τη μέρα και μετά, θα μπορούσα κι εγώ να πω κατευθείαν τι ακριβώς ήταν αυτό για το οποίο θα έδινα ακόμα και τη ζωή μου. Στην αρχή ήταν εύκολο: για την οικογένειά μου, για το κορίτσι μου, για το σπιτικό μου. Αργότερα, για κάποιο διάστημα, τα πράγματα έγιναν λίγο πιο περίπλοκα. Αυτό τον καιρό επικρατεί μια σταθερότητα που μ'αρέσει· δίνει την αίσθηση ότι είναι κάτι για το οποίο μπορείς να περηφανεύεσαι. Θα έδινα τη ζωή μου για την πόλη μου, για τη δουλειά μου και για το παιδί μου, όχι απαραίτητα μ' αυτή τη σειρά.

Το παιδί μου μέχρι τώρα είναι μια χαρά παιδί, με καλούς τρόπους· η πόλη μου είναι το Δουβλίνο κι εργαζομαι στη Μυστική Αστυνομία, οπότε ίσως είναι προφανές για ποιο απ' τα τρία θα καταλήξω να πεθάνω πιθανότατα, αλλά, απ' την άλλη, εδώ και αρκετό καιρό το πιο επικίνδυνο πράγμα με το οποίο ασχολούμαι στην υπηρεσία μου είναι βουνά ολόκληρα γραφικής δουλειάς. Το μέγεθος αυτής της

χώρας δεν επιτρέπει σ' έναν πράκτορα να είναι στην πρώτη γραμμή για πολύ καιρό· μια, δυο, κι ύστερα ο κίνδυνος ν' αποκαλυφθεί γίνεται πολύ μεγάλος. Εγώ προκαλούσα εδώ και πολύ καιρό την τύχη μου. Τώρα, για την ώρα, μένω στο παρασκήνιο κι αναλαμβάνω υποθέσεις μόνος μου.

Αυτός είναι ο πραγματικός κίνδυνος που διατρέχεις ως μυστικός, είτε είσαι στην ενεργό υπηρεσία είτε όχι: δημιουργείς πλάνες για τόσο πολύ καιρό, που στο τέλος αρχίζεις να πιστεύεις ότι έχεις τον έλεγχο. Είναι εύκολο να ολισθήσεις στην ψευδαίσθηση ότι εσύ κινείς τα νήματα, εσύ κάνεις κουμάντο, εσύ είσαι ο εξυπνάκιας που ξέρει τι είναι αληθινό και πώς στήνονται οι παγίδες. Η αλήθεια είναι ότι κι εσύ δεν είσαι παρά ένας ακόμα άναυδος θεατής. Όσο καλός κι αν είσαι, ο κόσμος πάντα θα αποδεικνύεται καλύτερος σε τούτο το παιχνίδι. Είναι πολύ πιο πανούργος κι επιδέξιος από σένα, πιο γρήγορος και απείρως πιο ανελήθτος. Το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να προσπαθείς να συμβαδίζεις, να ξέρεις τα αδύνατα σημεία σου και ποτέ να μην πάψεις να περιμένεις την κατραπακιά.

Τη δεύτερη φορά στη ζωή μου που δέχτηκα την κατραπακιά ήταν μια Παρασκευή απόγευμα στις αρχές Δεκέμβρη. Είχα περάσει τη μέρα μου τελειοποιώντας ένα από τα κόλπα με τα οποία ασχολούμουν εκείνο τον καιρό: ένα από τα αγόρια μου, που ο θείος Φρανκ –εγώ είμ' αυτός– τσαντίστηκε μαζί του και δεν επρόκειτο να του βάλει καραμέλες μέσα στη χριστουγεννιάτικη κάλτσα, είχε μπλέξει σε μίαν ιστορία στην οποία, για πολλούς και διάφορους λόγους –όλοι τους δυσνόητοι–, είχε ανάγκη από μία γριά την οποία θα μπορούσε να συστήσει σε κάποια βαποράκια ως γιαγιά του. Μετά πήρα τον δρόμο προς το σπίτι της πρώην γυναίκας μου για να πάρω το παιδί μου για το Σαββατοκύριακο. Η Ολίβια κι η Χόλι μένουν σε μίαν εκ-

πληκτική, καλαισθητή ημιαυτόνομη κατοικία, σε μια περιποιημένη τυφλή πάροδο στο Ντάλκι. Ο πατέρας της Ολίβια μας είχε χαρίσει αυτό το σπίτι ως γαμήλιο δώρο. Όταν μετακομίσαμε εκεί, το σπίτι αντί για αριθμό είχε όνομα. Αυτό το ξεφορτώθηκα και γρήγορα, ωστόσο θα έπρεπε να το είχα ήδη μυριστεί από εκείνη τη στιγμή ότι αυτός ο γάμος δεν υπήρχε περίπτωση να πάει καλά. Αν οι γονείς μου ήξεραν ότι θα παντρευόμουν, η μαμά μου θα είχε χρεωθεί ως τον λαιμό, θα μας είχε αγοράσει ένα σαλόνι με χαριτωμένους λουλουδάτους καναπέδες και πολυθρόνες για το καθιστικό και θα είχε εξαγριωθεί αν αφαιρούσαμε το πλαστικό περιτύλιγμα από τα μαξιλαράκια.

Η Ολίβια είχε σταθεί ακριβώς στη μέση της ανοιχτής πόρτας, μην τυχόν και μου έμπαιναν ιδέες να περάσω μέσα. «Η Χόλι είναι σχεδόν έτοιμη» είπε.

Η Ολίβια, κι αυτό το λέω με το χέρι στην καρδιά και με χαρά ανάμεικτη με λύπη, είναι κουκλάρα, απ' αυτές που τις βλέπεις και πέφτεις ξερός: ψηλή, με μακρύ, λεπτό πρόσωπο, πλούσια και απαλά ανοιχτόξανθα μαλλιά και μ' εκείνου του είδους τις διακριτικές καμπύλες που δεν τις παρατηρείς με την πρώτη, αλλά μετά δεν μπορείς να πάρεις τα μάτια σου από πάνω τους. Εκείνο το απόγευμα φορούσε ένα ακριβό μαύρο φόρεμα που της πήγαινε αφάνταστα, λεπτό καλσόν και το διαμαντένιο περιδέραιο της γιαγιάς της, αυτό που εμφανίζεται μόνο σε εξαιρετικές περιστάσεις, κι ακόμα και ο ίδιος ο πάπας θα είχε βγάλει τον σκούφο του για να σκουπίσει τον ιδρώτα από το μέτωπό του. Εγώ, που δεν έχω τόσο αβρούς τρόπους όσο ο πάπας, σφύριξα με θαυμασμό.

«Σημαντικό το ραντεβού;»

«Θα πάμε για φαγητό».

«Αυτό το “πάμε” περιλαμβάνει πάλι κι αυτό τον Ντέρμο;»

Η Ολίβια παραείναι έξυπνη για να μου επιτρέψει να τη νευριάσω τόσο εύκολα. «Το όνομά του είναι Ντέρμοτ και ναι, τον περιλαμβάνει!».

Παράστησα τον εντυπωσιασμένο. «Τέσσερις βδομάδες νταλαβερίζεστε, καλά δεν λέω; Για πες, απόψε είναι η μεγάλη νύχτα;»

Η Ολίβια στράφηκε προς τη σκάλα κι άρχισε να φωνάζει: «Χόλι! Ήρθε ο πατέρας σου!». Έτσι όπως μου είχε γυρισμένη την πλάτη, την προσπέρασα και μπήκα στο χολ. Φορούσε Chanel No 5, το ίδιο άρωμα που φορούσε πάντα από τότε που πρωτογνωριστήκαμε.

Από το πάνω πάτωμα ακούστηκε: «Μπαμπά! Έρχομαι! Έρχομαι! Έρχομαι, απλώς πρέπει να...» κι ύστερα ακολούθησε ένα ατέλειωτο κατεβατό ακατάσχετης φλυαρίας, καθώς η Χόλι εξηγούσε όλα αυτά τα μπουρδουκλωμένα πράγματα που είχε κατά νου, αδιαφορώντας για το αν μπορούσε να την ακούσει κανείς. «Με την ησυχία σου, καρδούλα μου!» φώναξα, πηγαίνοντας προς την κουζίνα.

Η Ολίβια με ακολούθησε. «Ο Ντέρμοτ θα έρθει από στιγμή σε στιγμή» μου είπε. Δεν ήμουν απόλυτα σίγουρος αν αυτό ήταν απειλή ή ικεσία για να φύγω.

Άνοιξα την πόρτα του ψυγείου κι έριξα μια ματιά μέσα. «Δεν μ' αρέσει η κοψιά αυτού του τύπου. Δεν έχει πιγούνι. Δεν έχω καμία εμπιστοσύνη σ' έναν άντρα που δεν έχει πιγούνι».

«Καλά, ευτυχώς το γούστο σου στους άντρες δεν παίζει κανέναν ρόλο».

«Κι όμως, παίζει, αν το πάτε σοβαρά κι αυτός ο τύπος θα περνάει χρόνο κοντά στη Χόλι. Πώς είπαμε ότι είναι το επίθετό του;»

Κάποτε, τότε που οδεύαμε προς τον χωρισμό, η Ολίβια μου είχε κοπανήσει την πόρτα του ψυγείου στο κεφάλι. Θα μπορούσα να πω ότι και τώρα της πέρασε απ' το μυαλό να το ξανακάνει. Συνέχισα να

είμαι σκυμμένος μέσα στο ψυγείο, για να της δώσω την ευκαιρία, ωστόσο εκείνη διατήρησε την ψυχραιμία της. «Γιατί θέλεις να μάθεις;»

«Θα χρειαστεί να ψάξω για δαύτον στον υπολογιστή». Έβγαλα ένα χάρτινο κουτί με χυμό πορτοκάλι και το κούνησα. «Τι είν' αυτή η αηδία; Από πότε σταμάτησες να παίρνεις πράγματα της προκοπής;»

Τα χείλη της Ολίβια –πολύ διακριτικά βαμμένα– είχαν αρχίσει να σφίγγονται. «Δεν θα ψάξεις για τον Ντέρμοτ σε κανέναν υπολογιστή, Φρανκ».

«Δεν το συζητώ αυτό» της είπα εύθυμα. «Πρέπει να βεβαιωθώ ότι δεν είναι κάνας διεστραμμένος παιδόφιλος, έτσι δεν είναι;»

«Μα για όνομα του Θεού, Φρανκ! Ο άνθρωπος δεν...»

«Μπορεί όχι» παραδέχτηκα. «Πιθανόν όχι. Όμως πώς μπορείς να είσαι σίγουρη, Λιβ; Δεν είναι καλύτερα να έχεις το κεφάλι σου ήσυχο παρά να το χτυπάς μετά;» Έβγαλα το καπάκι από το κουτί με τον χυμό και κατέβασα μια μεγάλη γουλιά.

«Χόλι!» φώναξε η Ολίβια, πιο δυνατά τώρα. «Τέλειωνε!»

«Δεν βρίσκω το αλογάκι μου!» Θόρυβοι πανικού ακούστηκαν πάνω απ' τα κεφάλια μας.

Είπα στην Ολίβια: «Βάζουν στο μάτι χωρισμένες μαμάδες με όμορφα μικρά παιδάκια. Κι είναι πραγματικά απίστευτο το πόσοι απ' αυτούς δεν έχουν πιγούνι. Μα δεν το παρατήρησες ποτέ αυτό;»

«Όχι, Φρανκ, δεν το παρατήρησα. Και δεν πρόκειται να σ' αφήσω να χρησιμοποιείς τη δουλειά σου σαν πρόσχημα για να με τρομοκρατήσεις...»

«Για πρόσεξε την επόμενη φορά που θα δεις έναν παιδόφιλο στην τηλεόραση. Άσπρο φορτηγάκι και πρόσωπο χωρίς πιγούνι, σ' το υπογράφω. Τι αυτοκίνητο οδηγεί αυτός ο Ντέρμοτ;»

«Χόλι!»

Ήπια μίαν ακόμα μεγάλη γουλιά χυμό, σκούπισα το στόμιο με το μανίκι μου κι έβαλα το κουτί πίσω στο ψυγείο. «Αυτό το πράγμα έχει μια γεύση που θυμίζει κάτουρα γάτας. Αν αυξήσω τη διατροφή του παιδιού, θα αγοράζεις κάναν χυμό της προκοπής;»

«Αν την τριπλασιάσεις» είπε η Ολίβια, όλο γλύκα αλλά με ψυχρότητα, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο ρολόι της. «Όχι ότι θα μπορούσες δηλαδή, πάντως ίσως να έφτανε για ένα κουτί χυμό τη βδομάδα». Η γατούλα βγάζει νύχια, αν επιμένεις να της τραβάς την ουρά για πολλή ώρα.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Χόλι μάς έσωσε και τους δύο από τους εαυτούς μας, βγαίνοντας απ' το δωμάτιό της σαν βολίδα και φωνάζοντας «Μπαμπαμπαμπαμπά!» με όλη της τη δύναμη. Έφτασα στο κεφαλόσκαλο την κατάλληλη στιγμή για να μπορέσει να δώσει έναν πήδο και να βρεθεί στην αγκαλιά μου σαν ένα μικρό, τοσοδά πυροτέχνημα, με τον χρυσό ιστό των μαλλιών της και τα ροζ πραγματάκια που στραφτάλιζαν πάνω τους· τύλιξε τα πόδια γύρω από τη μέση μου και κοπάνησε πάνω στην πλάτη μου τη σχολική της τσάντα κι ένα χνουδωτό αλογάκι που το έλεγαν Κλάρα κι είχε σχεδόν φάει τα ψωμιά του.

«Γεια σου, αραχνομαϊμουδίτσα» είπα, φιλώντας την κορυφή του κεφαλιού της. Ήταν ελαφριά σαν νεράιδα. «Πώς ήταν η βδομάδα σου;»

«Πολύ κουραστική και δεν είμαι αραχνομαϊμουδίτσα» μου είπε με σοβαρότητα, μύτη με μύτη. «Τι είναι η αραχνομαϊμουδίτσα;»

Η Χόλι είναι εννιά χρονών κι έχει πάρει απ' την οικογένεια της μάνας της, που είναι λεπτεπίλεπτοι κι έχουν δέρμα ντελικάτο που μελανιάζει εύκολα – ενώ εμείς οι Μακέι είμαστε στιβαροί και ρωμάλειοι, έχουμε αδρό δέρμα και πυκνά μαλλιά, αρκετά σκληροτράχηλοι

για τον καιρό του Δουβλίνου. Σε όλα τούς μοιάζει η μικρή, εκτός από τα μάτια. Την πρώτη φορά που την είδα, σήκωσε το βλέμμα της και με κοίταξε κι αντίκρισα τα δικά μου μάτια –μεγάλα, αμυγδαλωτά, ανοιχτά γαλάζια μάτια– κι ένιωσα σαν να με είχε χτυπήσει ηλεκτρική εκκένωση, κι ακόμη κάνουν την καρδιά μου να φτερουγίζει κάθε φορά που τα κοιτάζω. Η Ολίβια μπορεί να βγάλει το επίθετό μου από κουδούνια και χαρτιά, μπορεί να γεμίσει το ψυγείο με χυμό που σιχαίνομαι, μπορεί να προσκαλέσει τον Ντέρμο τον Παιδόφιλο να καταλάβει τη θέση μου στο κρεβάτι της, αλλά δεν μπορεί να κάνει απολύτως τίποτα γι' αυτά τα μάτια.

Απάντησα στη Χόλι: «Είναι μια νεράιδα μαϊμουδίτσα που ζει σ' ένα μαγεμένο δάσος». Μου έριξε ένα βλέμμα που ισορροπούσε τέλεια ανάμεσα στο «Ουάου!» και στο «Ναι, καλά!». «Τι έκανες και κουράστηκες;» ρώτησα.

Γλίστρησε από την αγκαλιά μου και προσγειώθηκε στο πάτωμα με έναν υπόκωφο γδούπο. «Η Κλόε, η Σάρα κι εγώ θα φτιάξουμε μιαν ορχήστρα. Έκανα και μια ζωγραφιά για σένα στο σχολείο, γιατί κάναμε έναν χορό εκεί πέρα... Και μπορείτε να μου πάρετε άσπρες μπότες; Κι η Σάρα έγραψε ένα τραγούδι και...» Για μια στιγμή να σου η Ολίβια κι εγώ σχεδόν να χαμογελάμε ο ένας στον άλλο, πάνω απ' το κεφάλι της κόρης μας, αλλά αμέσως μετά εκείνη μαγκώθηκε και κοίταξε ξανά το ρολόι της.

Έξω στην πάροδο οι δρόμοι μας διασταυρώθηκαν με τον φίλο μου τον Ντέρμο, ο οποίος –κι αυτό που θα πω το ξέρω θετικά, γιατί πήρα τον αριθμό της πινακίδας του αυτοκινήτου του ήδη από την πρώτη φορά που βγήκαν με την Ολίβια για φαγητό– είναι ένας τύπος που τηρεί τους νόμους με θρησκευτική ευλάβεια κι ούτε καν έχει παρκάρει ποτέ το Audi του σε σημείο που να μην επιτρέπεται άσε

δε που μοιάζει μονίμως έτοιμος να ρευτεί. «Σπέρα» είπε, κεραυνοβολώντας με μ' ένα δολοφονικό νεύμα. «Χόλι».

«Πώς τον φωνάζεις;» ρώτησα τη Χόλι καθώς την έδενα στο κάθισμά της, ενώ η Ολίβια, υπέροχη σαν την Γκρέις Κέλι, έδινε ένα φιλί στο μάγουλο του Ντέρμο στο κατώφλι της πόρτας.

Η Χόλι έστρωσε τη χαίτη της Κλάρα κι ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους. «Η μαμά λέει να τον φωνάζω θείο Ντέρμοτ».

«Κι εσύ τον φωνάζεις έτσι;»

«Όχι. Μπροστά στον κόσμο δεν τον φωνάζω τίποτα. Μέσα μου τον φωνάζω Καλαμαρομούρη». Κοίταξε στον καθρέφτη για να δει μήπως είχε αντίρρηση. Ήταν ήδη έτοιμη να πεισμώνσει.

Εγώ άρχισα να γελάω. «Υπέροχο» της είπα. «Τι κορίτσι έχω εγώ!» και τράβηξα απότομα το χειρόφρενο, μόνο και μόνο για να κάνω την Ολίβια και τον Καλαμαρομούρη ν' αναπηδήσουν ξαφνιασμένοι.

Από τότε που η Ολίβια ήρθε στα σύγκαλά της και μ' έδωσε με τις κλοτσιές, μένω στην προκουμαία, σε μια τεράστια πολυκατοικία που λες και χτίστηκε τη δεκαετία του '90 από τον Ντέιβιντ Λιντς. Το πέλος των χαλιών είναι τόσο παχύ, που δεν έχω ακούσει ήχο από βήματα ούτε μία φορά, αλλά ακόμα και στις τέσσερις το πρωί μπορείς να αισθανθείς τον συγκεχυμένο βόμβο από πεντακόσια μυαλά να βουίζουν όλα μαζί παντού γύρω σου: άνθρωποι που ονειρεύονται, ελπίζουν, ανησυχούν, κάνουν σχέδια, σκέφτονται. Εγώ μεγάλωσα σε μίαν εργατική πολυκατοικία, οπότε θα πίστευε κανείς ότι θα ήμουν εξοικειωμένος μ' έναν τέτοιο τρόπο ζωής που θυμίζει ορνιθοτροφείο, όμως αυτό εδώ είναι αλλιώςίτικο. Δεν τους ξέρω αυτούς τους ανθρώπους· δεν τους έχω δει ποτέ αυτούς τους ανθρώπους. Δεν έχω ιδέα

για το πώς ή πότε μπαίνουν και βγαίνουν απ' το κτίριο. Απ' όσο φαντάζομαι, δεν φεύγουν ποτέ, το μόνο που κάνουν είναι να μένουν ταμπουρωμένοι μέσα στα διαμερίσματά τους και να σκέφτονται. Ακόμα κι όταν κοιμάμαι, έχω το ένα μου αυτί συντονισμένο σ' αυτό τον συγκεχυμένο βόμβο, έτοιμος να πεταχτώ απ' το κρεβάτι μου και να υπερασπιστώ τον χώρο μου αν χρειαστεί.

Ο διάκοσμος στην προσωπική μου γωνιά στο Τουίν Πικς είναι ο τυπικός του διαζευγμένου, εννοώ ότι μοιάζει λες και δεν έχει έρθει ακόμη το φορτηγό της μεταφορικής. Εξαιρέση αποτελεί το δωμάτιο της Χόλι, το οποίο είναι κατάφορτο με όλα τα χνουδωτά αντικείμενα σε παστέλ αποχρώσεις που μπορεί να φανταστεί άνθρωπος. Τη μέρα που πήγαμε μαζί να ψάξουμε για έπιπλα, όταν μετά από μεγάλο αγώνα κατάφερα τελικά την Ολίβια να μου δίνει την κόρη μου ένα Σαββατοκύριακο τον μήνα, ήθελα ν' αγοράσω στη Χόλι ό,τι υπήρχε και δεν υπήρχε στους τρεις ορόφους του εμπορικού κέντρου. Κάπου μέσα μου φοβόμουν ότι δεν θα την ξανάβλεπα ποτέ.

«Τι θα κάνουμε αύριο;» θέλησε να μάθει η μικρή, καθώς προχωρούσαμε στον στρωμένο διάδρομο. Έσερνε την Κλάρα απ' το ένα πόδι πάνω στο χαλί. Όσο την ήξερα, η Χόλι ήταν ικανή να ξεσπάσει σε ουρλιαχτά λες κι είχε γίνει φόνος και μόνο στη σκέψη ότι το αλογάκι της θ' ακουμπούσε στο πάτωμα. Ώσπου ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου, κάτι θ' αλλάξει χωρίς να το πάρεις είδηση.

«Θυμάσαι εκείνο τον χαρταετό που σου πήρα; Τέλειωσε όλα τα μαθήματά σου απόψε κι αν δεν βρέχει θα σε πάω στο Πάρκο Φίνιξ για να σου μάθω πώς να τον πετάξεις».

«Μπορεί να έρθει κι η Σάρα;»

«Θα τηλεφωνήσουμε στη μαμά της μετά το βραδινό». Οι γονείς των φιλενάδων της Χόλι με λατρεύουν. Τίποτα δεν φαντάζει τόσο

αξιόπιστο όσο το να πηγαίνει το παιδί σου στο πάρκο μ'έναν αστυνομικό.

«Βραδινό! Γίνεται να πάρουμε πίτσα;»

«Βέβαια» απάντησα. Η Ολίβια ζει μια ζωή όπου λείπουν τα συνηρητικά και βασιλεύουν τα βιολογικά προϊόντα κι οι πολλές φυτικές ίνες: αν δεν το εξισορροπήσω λιγάκι όλο αυτό, η μικρή θα μεγαλώσει με τρόπο δυο φορές πιο υγιεινό απ'όσο όλες οι φίλες της μαζί και θα νιώσει περιθωριακή. «Γιατί όχι;» Ξεκλείδωσα την πόρτα κι αμέσως είδα το πρώτο σημάδι ότι η Χόλι κι εγώ δεν επρόκειτο να φάμε πίτσα απόψε.

Το λαμπάκι του τηλεφωνητή αναβόσβηνε σαν τρελό. Πέντε αναπάντητες. Η δουλειά μου με καλεί στο κινητό μου, οι ντετέκτιβ κι οι πληροφοριοδότες με καλούν στο άλλο μου κινητό, τα παλικάρια ξέρουν ότι θα με δουν στην παμπ όταν και όποτε, η δε Ολίβια μου στέλνει γραπτά μηνύματα όταν χρειάζεται να το κάνει. Άρα έμενε η οικογένεια, δηλαδή η μικρή μου αδερφή, η Τζάκι, δεδομένου ότι ήταν η μόνη με την οποία μιλούσα εδώ και κάτι δεκαετίες. Πέντε κλήσεις πιθανόν σήμαιναν πως ένας από τους γονείς μας ήταν ετοιμοθάνατος.

Είπα στη Χόλι «Πάρε» και της πρότεινα το λάπτοπ μου. «Πήγαίνέ το στο δωμάτιό σου και πείραξε λιγάκι τις φίλες σου στο chat. Θα είμαι κοντά σου σε λίγα λεπτά».

Η Χόλι, η οποία γνωρίζει καλά ότι δεν της επιτρέπεται να ανταλλάσσει μηνύματα στο διαδίκτυο ώσπου να γίνει είκοσι ενός ετών, μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία. «Αν θέλεις να καπνίσεις ένα τσιγαράκι, μπαμπά» μου είπε εξαιρετικά σοβαρή «μπορείς απλώς να βγεις στο μπαλκόνι. Το ξέρω ότι καπνίζεις».

Έβαλα το χέρι μου στην πλάτη της και την οδήγησα προς το δωμάτιό της. «Α ναι; Τι σε κάνει να το πιστεύεις αυτό;» Σε οποιαδή-

ποτε άλλη στιγμή η περιέργειά μου θα είχε κεντριστεί πραγματικά. Ποτέ δεν έχω καπνίσει μπροστά στη Χόλι, η δε Ολίβια αποκλείεται να της το είχε πει. Οι δυο μας πλάθαμε τη σκέψη της· η υποψία ότι στο μυαλό της Χόλι υπήρχαν ιδέες που δεν τις είχαμε καλλιεργήσει εμείς εξακολουθεί να με τρελαίνει.

«Απλώς το ξέρω» απάντησε η Χόλι, ρίχνοντας όπως όπως την Κλάρα και την τσάντα της πάνω στο κρεβάτι με αγέρωχο ύφος. Αυτό το παιδί θα γίνει αστυνομικός μια μέρα. «Και δεν θα έπρεπε να το κάνεις. Η αδελφή Μητέρα Τερέζα λέει ότι το τσιγάρο σου μαυρίζει τα σωθικά».

«Η αδελφή Μητέρα Τερέζα έχει απόλυτο δίκιο. Έξυπνη γυναίκα». Έθεσα το λάπτοπ σε λειτουργία και το συνέδεσα στο διαδίκτυο. «Ετοιμη είσαι. Πρέπει να κάνω ένα τηλεφώνημα. Μην πας κι αγοράσεις τίποτα διαμάντια στο e-bay».

Η Χόλι ρώτησε: «Θα τηλεφωνήσεις στο κορίτσι σου;».

Έδειχνε μικροσκοπική και πάρα πολύ σοφή, έτσι όπως στεκόταν εκεί φορώντας το άσπρο επενδυμένο παλτουδάκι της που έφτανε στη μέση των κοκαλιάρικων ποδιών της και με τα μάτια ορθάνοιχτα, πασχίζοντας να μη δείξει φοβισμένη. «Όχι» την καθησύχασα. «Όχι, καρδούλα μου. Δεν έχω κορίτσι».

«Στον λόγο σου;»

«Στον λόγο μου. Κι ούτε και σκοπεύω να βρω σύντομα. Σε λίγα χρόνια ίσως να διαλέξεις εσύ ένα για μένα. Πώς σου φαίνεται;»

«Εγώ θέλω η μαμά να είναι το κορίτσι σου».

«Ναι» είπα. «Το ξέρω». Έβαλα το χέρι μου πάνω στο κεφάλι της για μια στιγμή· ένιωσα τα μαλλιά της σαν πέταλα λουλουδιών. Ύστερα έκλεισα πίσω μου την πόρτα του δωματίου της και ξαναπήγα στο καθιστικό για να μάθω ποιος είχε πεθάνει.

Η Τζάκι ήταν στον τηλεφωνητή, όπως το φανταζόμουν, και το στόμα της πήγαινε ροδάνι, σαν υπερταχεία. Κακό σημάδι: η Τζάκι τραβάει φρένο όταν είναι να πει καλά νέα («Καλά, δεν μπορείς να φανταστείς τι έγινε. Άντε ντε, μάντεψε») και σανιδώνει το γκάτζι όταν είναι να πει κακά. Και τώρα θύμιζε Φόρμουλα 1. «Ω Χριστέ μου, Φράνσις, μα πότε θα το σηκώσεις το ρημάδι το τηλέφωνο, πρέπει να σου μιλήσω, δεν σε παίρνω για πλάκα, κάνω ποτέ τέτοιο πράγμα; Λοιπόν, για να μην πάρεις τρομάρα, δεν πρόκειται για τη μαμά, Θεός φυλάξει, είναι μια χαρά, μονάχα λίγο ταραγμένη, αλλά, εδώ που τα λέμε, όλοι είμαστε, στην αρχή έπαθε ταχυκαρδία, αλλά μετά κάθισε κι η Κάρμελ τής έδωσε να πει λίγο μπράντι και τώρα είναι μια χαρά. Μια χαρά δεν είσαι, μαμά; Δόξα τω Θεώ που ήταν η Κάρμελ εδώ, έρχεται τις περισσότερες Παρασκευές μετά τα ψώνια της· αυτή τηλεφώνησε σ'εμένα και στον Κέβιν να κατέβουμε. Ο Σέι είπε να μη σε πάρουμε, ποιος ο λόγος, είπε, όμως εγώ του είπα να πά'να γαμηθεί, έτσι πάνε αυτά, οπότε λοιπόν, αν είσαι στο σπίτι σου, θα το σηκώσεις ποτέ αυτό το τηλέφωνο να μου μιλήσεις; Φράνσις! Ορκίζομαι στον Θεό...» Ο χώρος αποθήκευσης του μηνύματος εξαντλήθηκε κι ακούστηκε ένα «μπιπ».

Η Κάρμελ κι ο Κέβιν κι ο Σέι... Προφανώς ολόκληρη η οικογένεια είχε μαζευτεί στο σπίτι των γονιών μου. Ο πατέρας μου· να δεις που έπαθε κάτι.

«Μπαμπά!» τσίριξε η Χόλι από το δωμάτιό της. «Πόσα τσιγάρα καπνίζεις κάθε μέρα;»

Η γυναικεία φωνή στον τηλεφωνητή μού είπε να πατήσω κάποια πλήκτρα· ακολούθησα τις οδηγίες. «Ποιος είπε ότι καπνίζω;»

«Πρέπει να ξέρω! Είκοσι;»

Αρχίσαμε. «Μπορεί».

Να σου πάλι η Τζάκι: «Καταραμένα μηχανήματα, δεν είχα τελειώσει! Έλα εδώ πέρα, έπρεπε να το είχα πει αμέσως, ούτε για τον μπαμπά πρόκειται, κι αυτός τα ίδια είναι όπως τα ξέρεις, κανένας δεν πέθανε ούτε τραυματίστηκε ούτε τίποτα, εν πάση περιπτώσει, όλοι μια χαρά είμαστε. Ο Κέβιν είναι λιγάκι αναστατωμένος, αλλά έχω την εντύπωση πως οφείλεται στο ότι ανησυχεί για το πώς θα το πάρεις, σ' αγαπάει πάρα πολύ, το ξέρεις, ποτέ δεν έπαψε. Λοιπόν, μπορεί να μην είναι τίποτα, Φράνσις, δεν θέλω να σε κυριεύσει πανικός, ναι, μπορεί να πρόκειται για φάρσα, κάποιος να κάνει πλάκα, αυτό σκεφτήκαμε στην αρχή, μολονότι πολύ μαλακία πλάκα αν με καλορωτάς, με συγχωρείς για τη γλώσσα μου...».

«Μπαμπά! Πόση γυμναστική κάνεις;»

Μα τι διάολο; «Είμαι χορευτής σε μπαλέτο και δεν το ξέρει κανείς».

«Όχιιιιι, σοβαρά μιλάω! Πόση κάνεις;»

«Όχι πολλή».

«...και οπωσδήποτε, κανένας από μας δεν έχει την παραμικρή ιδέα τι να κάνουμε μ' αυτό το πράγμα τέλος πάντων, οπότε θα μου τηλεφωνήσεις επιτέλους με το που θ' ακούσεις αυτό το μήνυμα; Σε παρακαλώ, Φράνσις. Λοιπόν, θα είμαι με το κινητό στο χέρι».

Το «κλικ» της γραμμής που έκλεισε, το «μπιπ», το μωρό του τηλεφωνητή που έδινε οδηγίες. Καθώς το ξανασκεφτόμουν, λογικά θα έπρεπε να έχω καταλάβει περί τίνος επρόκειτο απ' όσα άκουσα ή, τουλάχιστον, θα έπρεπε να έχω μια γενική ιδέα. «Μπαμπά; Πόσα φρούτα και λαχανικά τρως;»

«Τόνους ολόκληρους».

«Αποκλείεται!»

«Αρκετά».

Τα επόμενα τρία μηνύματα ήταν παρόμοια, με διαφορά μισής ώρας το ένα απ' το άλλο. Ως το τελευταίο μήνυμα, η Τζάκι είχε φτάσει να μιλά με κάτι γρυλίσματα που μόνο κουταβάκια θα μπορούσαν να καταλάβουν.

«Μπαμπά;»

«Μια στιγμή, γλυκιά μου».

Πήρα το κινητό μου και βγήκα στο μπαλκόνι, πάνω από το σκοτεινό ποτάμι και τα βρόμικα πορτοκαλί φώτα και το αδιάκοπο μποτιλιάρισμα, και τηλεφώνησα στην Τζάκι. Εκείνη απάντησε στο πρώτο κιόλας χτύπημα. «Φράνσις; Ιησού Χριστέ κι Άγιο Πνεύμα, κόντεψα να τρελαθώ! Πού ήσουν;»

Είχε χαμηλώσει την ταχύτητά της περίπου στα εκατόν τριάντα χιλιόμετρα την ώρα. «Είχα πάει να πάρω τη Χόλι. Τι σκατά έγινε, Τζάκι;»

Στο βάθος ακουγόταν βαβούρα. Ακόμα και μετά απ' όλο αυτό τον καιρό, αναγνώρισα αμέσως τη φωνή του Σέι, ζωηρή και κοφτή και μιαν υποψία απ' τη φωνή της μαμάς μου που μου έκοψε την ανάσα.

«Ω Θεέ μου, Φράνσις... Λοιπόν, μπορείς να μου κάνεις τη χάρη να καθίσεις; Ή να βάλεις να πεις ένα ποτήρι μπράντι ή κάτι;»

«Τζάκι, αν δεν μου πεις τι τρέχει, σου ορκίζομαι ότι θα έρθω εκεί πέρα και θα σε πνίξω».

«Περίμενε μια στιγμή, μην ανάβεις...» Μια πόρτα έκλεισε. «Λοιπόν» είπε η Τζάκι, που βρέθηκε ξαφνικά μέσα σε ησυχία. «Το λοιπόν. Θυμάσαι που σου έλεγα πριν από λίγο καιρό ότι ένας τύπος θέλει ν' αγοράσει τα τρία σπίτια στο τέρμα του Τόπου των Πιστών; Για να τα κάνει διαμερίσματα;»

«Ναι».

«Ε, τελικά δεν θα τα κάνει διαμερίσματα, τώρα όλοι προβλημα-

τίζονται με τις τιμές των ακινήτων· θ' αφήσει τα σπίτια ως έχουν για λίγο και θα δει τι θα γίνει. Έτσι, έβαλε μέσα μάστορες να βγάλουν τα τζάκια και τα περιζώματα κι όλ' αυτά, για να τα πουλήσει – υπάρχει κόσμος που πληρώνει καλά λεφτά γι' αυτά τα πράγματα, το ήξερες αυτό; Τρελοί για δέσιμο– και ξεκίνησαν σήμερα από το σπίτι που είναι στη γωνία. Το θυμάσαι εκείνο το εγκαταλειμμένο;»

«Στον Αριθμό 16».

«Αυτό ακριβώς. Έβγαζαν τα τζάκια και να σου πίσω από ένα απ' αυτά βρήκαν μια βαλίτσα».

Ακολούθησε μια θεατρική παύση. Ναρκωτικά; Όπλα; Λεφτά; Ο Τζίμι Χόφα*; «Που να πάρει ο διάολος, Τζάκι. Τι;»

«Είναι της Ρόζι Ντέιλι, Φράνσις. Είναι η βαλίτσα της».

Όλα τα κύματα της φασαρίας απ' την κίνηση στον δρόμο εξαφανίστηκαν, διαλύθηκαν απότομα. Η λάμψη των πορτοκαλί φώτων στον ουρανό έγινε κτηνώδης και αδηφάγα σαν φωτιά που κατακαίει το δάσος, εκτυφλωτική, ανεξέλεγκτη.

«Όχι» είπα «αποκλείεται. Δεν ξέρω πώς διάολο το συμπεράνες αυτό, αλλά είναι ανοησία».

«Ω, έλα τώρα, Φράνσις...»

Η ανησυχία και η συμπόνια ξεχειλίζουν απ' τη φωνή της. Αν την είχα μπροστά μου, νομίζω πως θα τη χαστούκιζα. «Άσε τα "Ω, έλα τώρα, Φράνσις". Εσύ κι η μαμά βγάζετε πράγματα απ' το μυαλό σας και σας πιάνει μια τρέλα με το τίποτα και τώρα θέλετε να με ανακατέψετε κι εμένα...»

* Υπήρξε πρόεδρος του ισχυρότερου εργατικού συνδικάτου φορτηγατζήδων των ΗΠΑ από το 1958 έως το 1971. Εξαφανίστηκε μυστηριωδώς το 1975, χωρίς το FBI να καταφέρει ποτέ να διαλευκάνει την υπόθεση. Φημολογείται ότι δολοφονήθηκε από τη Μαφία.

«Άκουσέ με, ξέρω ότι είσαι...»

«Εκτός κι αν όλο αυτό είναι κολπάκι για να με κάνετε να έρθω εκεί. Αυτό είναι, Τζάκι; Μήπως σχεδιάζετε καμιά συμφιλιωτική οικογενειακή μάζωξη; Γιατί, σε προειδοποιώ, εδώ δεν είναι το συνδρομητικό κανάλι Χόλμαρκ, με τις οικογενειακές σειρές του, που να πάρει και να σηκώσει, και τέτοιου είδους παιχνιδάκια δεν πρόκειται να έχουν καλό τέλος».

«Βρε πανηλίθιε» είπε άγρια η Τζάκι. «Για μαζέψου λίγο. Τι νομίζεις ότι είμαι; Υπάρχει ένα μοβ πουκάμισο με λαχούρια μέσα σ' εκείνη τη βαλίτσα, η Κάρμελ το αναγνώρισε...»

Είχα δει τη Ρόζι να το φοράει εκατοντάδες φορές, ήξερα τι αίσθηση άφηναν τα κουμπιά στα δάχτυλά μου. «Ναι, όπως κάθε κορίτσι σ' αυτή την πόλη τη δεκαετία του '80. Η Κάρμελ θ' αναγνώριζε και τον Έλβις Πρίσλεϊ να κατεβαίνει την οδό Γκράφτον ορεξάτο για κουβεντούλα. Νόμιζα ότι ήσουν πιο λογική, αλλά απ' ό,τι φαίνεται...»

«...Και υπάρχει κι ένα πιστοποιητικό γέννησης διπλωμένο μέσα. Ρόουζ Μπερναντέτ Ντέιλι».

Πράγμα που, λίγο πολύ, με έκανε να το βουλώσω. Βρήκα τα τσιγάρα μου, ακούμπησα τους αγκώνες μου πάνω στα κάγκελα του μπαλκονιού και τράβηξα την πιο βαθιά τζούρα της ζωής μου.

«Λυπάμαι» είπε η Τζάκι, σε πιο ήπιο τόνο. «Που σου έβαλα τις φωνές. Φράνσις;»

«Έλα».

«Είσαι καλά;»

«Ναι. Άκουσέ με, Τζάκι. Οι Ντέιλι το ξέρουν;»

«Δεν είναι εδώ. Η Νόρα μετακόμισε στην Μπλανσαρντστάουν, εκεί νομίζω, πριν από λίγα χρόνια· ο κύριος και η κυρία Ντέιλι πηγαί-

νουν εκεί κάθε Παρασκευή βράδυ για να τη δουν. Η μαμά λέει ότι κάπου έχει το τηλέφωνο, αλλά...»

«Τηλεφωνήσες στη Φρουρά;»

«Μόνο σ' εσένα, αλήθεια».

«Ποιος άλλος ξέρει γι' αυτό;»

«Οι μάστορες μόνο. Κάτι νεαροί Πολωνοί είναι. Όταν τέλειωσαν τη δουλειά που είχαν να κάνουν εκείνη τη μέρα, πήγαν στον Αριθμό 15 να ρωτήσουν αν ήξεραν κάποιον που έψαχνε τη βαλίτσα του για να του την επιστρέψουν, όμως στον Αριθμό 15 μένουν φοιτητές τώρα, οπότε έστειλαν τους τύπους από την Πολωνία στη μαμά και στον μπαμπά».

«Και η μαμά δεν το είπε σ' όλη τη γειτονιά; Είσαι βέβαιη;»

«Ο Τόπος των Πιστών δεν είναι όπως τον θυμάσαι. Τώρα πια οι μισοί κάτοικοι είναι φοιτητές και γιάπηδες· ούτε τα ονόματά τους δεν ξέρουμε. Οι Κάλεν εξακολουθούν να μένουν εδώ, το ίδιο κι οι Νόλαν, καθώς και κάποιοι από τους Χερν, αλλά η μαμά δεν ήθελε να τους πει τίποτα ώσπου να μιλήσει με τους Ντέιλι. Δεν θα ήταν σωστό».

«Ωραία. Και πού είναι η βαλίτσα τώρα;»

«Στο καθιστικό. Μήπως οι μάστορες δεν έπρεπε να τη μετακινήσουν; Έπρεπε να συνεχίσουν τη δουλειά τους...»

«Μια χαρά. Μην την ακουμπήσεις άλλο, εκτός κι αν είναι απολύτως απαραίτητο. Έρχομαι εκεί όσο πιο γρήγορα μπορώ».

Για λίγα δευτερόλεπτα σιωπή. Κι ύστερα: «Φράνσις. Δεν θέλω να βάλω με τον νου μου τίποτα τρομερό, Θεός φυλάξοι, μήπως όμως αυτό πάει να πει ότι η Ρόζι...».

«Δεν μπορούμε να ξέρουμε τίποτα ακόμη» απάντησα. «Απλώς, μην το κουνήσεις αποκεί, μη μιλήσεις σε κανέναν και περίμένέ με».

Έκλεισα το τηλέφωνο κι έριξα μια γρήγορη ματιά πίσω μου στο

διαμέρισμα. Η πόρτα της Χόλι ήταν ακόμη κλειστή. Τέλειωσα το τσιγάρο μου με άλλη μια δυνατή ρουφηξιά, πέταξα τη γόπα απ' το μπαλκόνι, άναψα ακόμα ένα και τηλεφώνησα στην Ολίβια.

Εκείνη δεν είπε καν «Γεια σου». «Όχι, Φρανκ. Όχι αυτή τη φορά. Ούτε με σφαίρες».

«Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, Λιβ».

«Ίκέτεψες να παίρνεις τη μικρή όλα τα Σαββατοκύριακα. *Ίκέτεψες*. Αν δεν ήθελες...»

«Φυσικά και θέλω. Πρόκειται για κάτι επείγον».

«Πάντα πρόκειται για κάτι επείγον. Η ομάδα μπορεί να ζησει και χωρίς εσένα για δυο μέρες, Φρανκ. Ό,τι κι αν θες να πιστεύεις, δεν είσαι άκρως απαραίτητος».

Στ' αυτιά όποιου στεκόταν μισό μέτρο μακριά, η φωνή της μπορεί να είχε ακουστεί ανάλαφρη και απλώς φλύαρη, όμως εκείνη ήταν έξαλλη. Μεταλλικός ήχος από μαχαιροπίρουνα που κουδούνιζαν ένα κακαριστό πονηρό γέλιο· κάτι που ακούστηκε σαν –αν είναι δυνατόν– σιντριβάνι. «Δεν πρόκειται για δουλειά αυτή τη φορά» είπα. «Είναι οικογενειακό το ζήτημα».

«Μα ναι, φυσικά. Μήπως όλο αυτό έχει σχέση με το γεγονός ότι είμαι στο τέταρτο ραντεβού μου με τον Ντέρμοτ;»

«Λιβ, μετά χαράς θα έκανα πολλά για να καταστρέψω το τέταρτο ραντεβού σου με τον Ντέρμοτ, όμως ποτέ δεν θα χαλάλιζα τον χρόνο που περνάω με τη Χόλι. Με ξέρεις καλά».

Μια σύντομη καχύποπτη παύση. «Τι σόι επείγον οικογενειακό είν' αυτό;»

«Δεν ξέρω ακόμη. Η Τζάκι μού τηλεφώνησε σε κατάσταση υστερίας από το σπίτι των γονιών μας· δεν ξέρω λεπτομέρειες. Πρέπει να πάω εκεί και γρήγορα».

Κι άλλη παύση. Κι ύστερα η Ολίβια είπε, ξεφυσώντας αργά και κουρασμένα: «Εντάξει. Είμαστε στο Κότερι. Φέρ' την εδώ».

Το Κότερι έχει έναν μάγειρα που εμφανίζεται σε εκπομπές στην τηλεόραση και γράφουν γι' αυτόν έναν σωρό βλακειές στα κυριακάτικα ένθετα των εφημερίδων. Αυτό το μέρος πρέπει οπωσδήποτε να το βομβαρδίσουν. «Ευχαριστώ, Ολίβια. Ειλικρινά. Θα έρθω να την πάρω αργότερα απόψε, αν μπορέσω, αλλιώς αύριο το πρωί. Θα σου τηλεφωνήσω».

«Έτσι να κάνεις» είπε η Ολίβια. «Αν μπορέσεις, φυσικά» κι έκλεισε το τηλέφωνο. Πέταξα το τσιγάρο μου και μπήκα μέσα για να αποτελειώσω τη δουλειά μου: να τα κάνω σκατά με τις γυναίκες της ζωής μου.

Η Χόλι καθόταν σταυροπόδι στο κρεβάτι της, με τον υπολογιστή πάνω στα πόδια της κι ένα ανήσυχο ύφος στο πρόσωπό της. «Γλυκιά μου» είπα «έχουμε ένα πρόβλημα».

Εκείνη έδειξε το λάπτοπ. «Μπαμπά, κοίτα».

Στην οθόνη έγραφε, με μεγάλα βυσσινιά γράμματα που περιβάλλονταν από ένα τεράστιο πλήθος γραφικών που αναβόσβηναν: ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙΣ ΣΤΑ 52 ΣΟΥ ΧΡΟΝΙΑ. Το παιδί έδειχνε πραγματικά αναστατωμένο. Κάθισα στο κρεβάτι από πίσω της και τράβηξα κι αυτήν και τον υπολογιστή στην αγκαλιά μου. «Τι είν' όλο αυτό;»

«Η Σάρα βρήκε αυτό το κουίζ στο διαδίκτυο και το έκανα για λογαριασμό σου κι έβγαλε αυτό. Εσύ είσαι *σαράντα ενός*».

Ω Χριστέ μου, όχι τώρα. «Πουλάκι μου, στο διαδίκτυο είναι αυτό. Ο καθένας μπορεί να βάλει ό,τι θέλει εκεί μέσα. Αυτό δεν σημαίνει ότι είναι και αλήθεια».

«Μα το λέει! Τα έχουν υπολογίσει όλα!»

Η Ολίβια θα με λάτρευε αν πήγαινα να της αφήσω τη Χόλι κλα-

μένη. «Στάσου να σου δείξω κάτι» είπα. Τέντωσα τα χέρια μου μπροστά της, ξεφορτώθηκα τη σελίδα που περιέγραφε τη θανατική μου καταδίκη, άνοιξα ένα έγγραφο Word και πληκτρολόγησα: ΕΙΣΑΙ ΕΞΩΓΗΝΟΣ. ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΠΟΝΓΚΟ. «Λοιπόν. Είναι αλήθεια αυτό;»

Η Χόλι κατάφερε να σκάσει ένα νευρικό, κλαμένο γέλακι. «Όχι βέβαια».

Έκανα την οθόνη μοβ κι επέλεξα μια φανταχτερή γραμματοσειρά. «Τώρα;»

Κούνησε το κεφαλάκι της αρνητικά.

«Τι θα έλεγες αν έβαζα τον υπολογιστή να σου κάνει ένα κατεβató ερωτήσεις πριν το γράψει αυτό; Θα ήταν αλήθεια τότε;»

Για ένα δευτερόλεπτο πίστεψα ότι τα είχα καταφέρει, όμως εκείνη ακριβώς τη στιγμή οι στενοί ώμοι της σφίχτηκαν. «Είπες “πρόβλημα”».

«Ναι. Θα χρειαστεί ν’ αλλάξουμε λιγάκι τα σχέδιά μας.»

«Πρέπει να γυρίσω πίσω στη μαμά» είπε η Χόλι, κοιτώντας το λάπτοπ. «Έτσι δεν είναι;»

«Ναι, γλυκιά μου. Λυπάμαι πάρα, πάρα πολύ. Με το που θα μπορέσω, το ίδιο δευτερόλεπτο θα έρθω να σε πάρω.»

«Πάλι σε χρειάζεται η δουλειά σου;»

Αυτό το πάλι με έκανε να νιώσω χειρότερα κι απ’ τον εξάψαλμο της Ολίβια. «Όχι» είπα, στο πλάι έτσι ώστε να βλέπω το πρόσωπο της Χόλι. «Δεν έχει καμία σχέση με τη δουλειά. Στη δουλειά να κόψουν τον λαιμό τους, καλά δεν λέω;» Αυτό την έκανε να χαμογελάσει αχνά. «Την ξέρεις τη θεία σου την Τζάκι; Έχει ένα μεγάλο πρόβλημα και με χρειάζεται αμέσως για να τη βοηθήσω να το λύσει.»

«Δεν μπορώ να έρθω κι εγώ μαζί σου;»

Και η Τζάκι και η Ολίβια έχουν προσπαθήσει να υπαινιχτούν κατά καιρούς ότι η Χόλι θα έπρεπε σιγά σιγά ν' αρχίσει να γνωρίζει την οικογένεια του πατέρα της. Και η δυσοίωνη βαλίτσα να μην υπήρχε, πάνω απ' το πτώμα μου η Χόλι θα βάλει έστω και το δαχτυλάκι του ποδιού της σ' αυτό το καζάνι της τρέλας που κοχλάζει, όπως είναι η οικογένεια Μακί στις δόξες της. «Αυτή τη φορά όχι. Μόλις τα τακτοποιήσω όλα, θα φέρουμε τη θεία Τζάκι για να φάμε μαζί ένα παγωτό, εντάξει; Για να φτιάξει το κέφι ολωνών μας;»

«Εντάξει» συμφώνησε η Χόλι, ξεφυσώντας κουρασμένα ακριβώς όπως κι η Ολίβια. «Ωραία θα ήταν». Τραβήχτηκε από την αγκαλιά μου κι άρχισε να ξαναβάζει τα πράγματά της στη σχολική τσάντα.

Μέσα στο αυτοκίνητο η Χόλι είχε πιάσει κουβεντολόι με την Κλάρα, όμως πολύ χαμηλόφωνα, ώστε δεν καταλάβαινα τι έλεγε. Σε κάθε κόκκινο φανάρι την κοιτούσα μέσα απ' τον καθρέφτη κι έδινα όρκο στον εαυτό μου ότι θα επανόρθωνα: θα έπαιρνα τον αριθμό του τηλεφώνου των Ντέιλι, θα παρατούσα την καταραμένη βαλίτσα στο κατώφλι του σπιτιού τους κι ώσπου να ερχόταν η ώρα για ύπνο θα είχα πάρει τη Χόλι πίσω. Ήξερα ήδη ότι τα πράγματα δεν επρόκειτο να γίνουν έτσι. Εκείνος ο δρόμος κι εκείνη η βαλίτσα με περίμεναν εδώ και πολύ καιρό να επιστρέψω. Τώρα που τα ξαναβρήκα μπροστά μου, αυτά που μου επιφύλασσαν θα μου έπαιρναν πολύ περισσότερο χρόνο από ένα βράδυ.

Το σημείωμα είχε τον στοιχειώδη μελοδραματισμό που χαρακτηρίζει όλες τις έφηβες πριγκίπισσες· ήταν πάντα πολύ καλή σ' αυτό η Ρόζι.

Ξέρω ότι αυτό θα σε ταράξει και λυπάμαι, αλλά, σε παρακαλώ, μη νιώσεις ότι σε αναστάτωσα επίτηδες, ποτέ μου δεν ήθελα κάτι τέτοιο. Μονάχα να, το σκέφτηκα πάρα πολύ κι είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσω ποτέ να έχω μια κανονική ευκαιρία για να ζήσω τη ζωή που θέλω. Απλώς εύχομαι να μπορούσα να το κάνω και να μη σε πληγώσω/ταράξω/απογοητεύσω. Θα ήταν τέλειο αν μπορούσες να μου ευχηθείς «Καλή τύχη» στην καινούργια μου ζωή στην Αγγλία! Αν όμως δεν μπορείς, θα το καταλάβω. Ορκίζομαι ότι θα γυρίσω πίσω μια μέρα. Ως τότε, τόνους και τόνους και τόνους αγάπης. Ρόζι.

Κάπου ανάμεσα στη στιγμή που άφησε εκείνο το σημείωμα στο πάτωμα του Αριθμού 16, μέσα στο δωμάτιο όπου είχαμε ανταλλάξει το πρώτο μας φιλί, και στη στιγμή που πήγε να σκαρφαλώσει με τη βαλίτσα της πάνω σ' έναν τοίχο και να ρίξει μαύρη πέτρα πίσω της, κάτι συνέβη.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Το 1985 ο δεκαεπεννιάχρονος Φρανκ Μακέι και το κορίτσι του, Ρόζι Ντέιλι, καταστρώνουν ένα μυστικό σχέδιο να κλεφτούν και να πάνε στην Αγγλία για να ξεκινήσουν εκεί τη ζωή τους μακριά από τις προβληματικές οικογένειές τους. Η Ρόζι όμως δεν θα πάει στο ραντεβού τους και ο Φρανκ θα υποθέσει πως απλώς αποφάσισε να την κοπανήσει μόνη της. Επί είκοσι δύο χρόνια ο Φρανκ, ο οποίος γίνεται μυστικός αστυνομικός, θα αποφύγει να επιστρέψει στην παλιά τους γειτονιά στο Δουβλίνο, στον Τόπο των Πιστών. Όσπου μια μέρα η μικρότερη αδερφή του, η Τζάκι, του ανακοινώνει πως βρέθηκε η βαλίτσα της Ρόζι σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Ο Φρανκ απρόθυμα επισκέπτεται το μέρος και τότε όλα ανατρέπονται: Μήπως η Ρόζι δεν έφυγε μόνη της, χωρίς αυτόν, αλλά κάποιος την εμπόδισε να πάει στη συνάντησή τους;

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΑ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΤΕΡΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ: EDGAR, LA TIMES, ANTHONY, MACAVITY

Ένα από τα καλύτερα θρίλερ των τελευταίων χρόνων.

Observer

Ένα καθηλωτικό θρίλερ λογοτεχνικών αξιώσεων, ποτισμένο με μαύρο χιούμορ.

Irish Times

Μία από τις πλέον ταλαντούχες σύγχρονες συγγραφείς αστυνομικής λογοτεχνίας.

Washington Post

ΤΙΜΗ: 8,80€

ISBN 978-618-03-2309-2

9 786180 323092

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82309